

วรรณกรรม

วรรณกรรมในศตวรรษที่ 20 ได้มีการเปลี่ยนแปลงมากกว่ายุคใด ๆ นักเขียน และศิลปินแขนงอื่น ๆ ได้สร้างสรรค์งานของเขาจากความรู้สึกที่เขาได้รับจากโลกไม่ว่าจากการดูหรือการฟัง

วิวัฒนาการทางจิตวิทยาได้นำ psychological realism สู่วรรณกรรม นักเขียนพยายามที่จะแสดงให้เห็นไม่เฉพาะที่ character คิดเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นว่าทำไมจึงคิดหรือทำเช่นนั้นด้วย ผลของสงคราม ความเจริญของวิทยาการด้านต่าง ๆ เสรีภาพ การศึกษาที่เท่าเทียมกัน ทำให้นักเขียนต่างตระหนักว่า เขาสามารถและควรต้องเขียนได้ทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่สง่างาม หรือด้อยเกินไปที่จะเขียนได้ นวนิยายตั้งแต่ปี 1920 เป็นต้นมา แสดงความสับสน ไม่มั่นใจ

มีการใช้ myth และ folk tale มาใช้เป็นสื่อของความคิด นักเขียนได้ค้นพบว่า myth หรือ folk tale จะช่วยให้ผู้อ่านค้นพบความจริงหรือสัจธรรมของชีวิตได้โดยง่าย เช่น นวนิยายเรื่อง Ulysses ของ James Joyce, Lord of the Flies ของ William Golding

นักเขียนที่สำคัญหลังสงครามโลกได้แก่ James Joyce, D.H. Lawrence, Aldous Huxley, Virginia Woolf, E.M. Forster, Graham Green Ivy Compton Burnette

ค.ศ.1950 อังกฤษออกพระราชบัญญัติการศึกษาเท่าเทียมกันตั้งแต่ประถมจนถึงมหาวิทยาลัย ทำให้ประชาชนไม่ว่าเป็นชนชั้นสูงหรือชนชั้นกรรมกรได้มีโอกาสรับการศึกษาเท่าเทียมกัน ดังนั้น นักเขียนในสมัยนี้จึงมีภูมิหลังที่แตกต่างกัน นวนิยายจึงมีลักษณะที่หลากหลาย บางเรื่องก็เป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรม การเมืองไม่มีอิทธิพลต่อนักเขียนในสมัยนี้ Anti hero เป็นลักษณะเดิมของนวนิยายในสมัยนี้

Virginia Woolf (1882-1941)



Virginia Woolf เป็นหนึ่งในจำนวนนักประพันธ์สตรีที่ยิ่งใหญ่ของอังกฤษ เธอเป็นทั้งนักวิจารณ์ นักเขียนบทความและเป็นนักประพันธ์ เธอเป็นบุตรสาวของ Sir Leslie Stephens เธอเป็นนักเขียนที่นำการเขียนแบบใหม่มาใช้ในวงการเขียน เช่น เทคนิคในการใช้การสนทนาในใจกับตัวเอง (Interior Monologue) เธอมีความคิดว่าที่วรรณคดีไม่ได้ช่วยชีวิตเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะการถ่ายทอดเรื่องราวเป็นไปตามลำดับ เช่น

“This happened first and next that and finally that.” เธอมีความเห็นที่แตกต่างว่า Our experiences do not move forward in such well-measured steps, but flow together like a stream. Any one single instant in our lives calls forth an awareness of the past that engulfs if, and this awareness links together events that occur apart. Woolf ไม่สนใจในเรื่องของ Plot (โครงเรื่อง) setting (ฉาก) หรือ Character development (การพัฒนาของตัวละคร) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของนักเขียนอื่นๆ ในการดำเนินเรื่อง เธอสนใจเฉพาะในเรื่องของ Time (เวลา) เท่านั้น ความคิดของเธอแสดงให้เห็นชัดเจนว่าทำไมเธอจึงเขียนนวนิยายแบบ Stream of consciousness

นวนิยายของเธอถูกบันทึกในเรื่องความไพเราะและการให้สัญลักษณ์ วิธีเขียนที่ละเอียด แสดงความอ่อนไหวทางอารมณ์ และจิตวิทยาที่ลึกซึ้ง Woolf ดึงเอาความสำคัญของสถานที่ อารมณ์ ประวัติศาสตร์ และวรรณคดีมาไว้ในหนังสือของเธอด้วย

หนังสือเล่มแรกของเธอ 2 เล่ม **The Voyage out** (1915) และ **Night and day** (1919) เป็นหนังสือประเภท realistic และเรื่องต่อมาก็คือ **Jacob's Room, Mrs Dalloway, To the light house, The Waves, The Years, and Between the Acts** และเขียนเรื่องสั้นมี **Monday or Tuesday** (1921) และ **A Haunted House** (1944)

นอกจากนี้เธอยังเขียนงานวิจารณ์วรรณคดีอีกมากมาย หนังสือของ Virginia Woolf ส่วนใหญ่เกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตของเธอ เช่น เรื่องราวในอดีตของเธอในสมัยเด็กมีปรากฏอยู่ในหนังสือ **To the light house** Character เกือบทั้งหมดของเธอเป็นตัวละครในสังคมชั้นสูง และฉลาดมีปัญญา เธออาศัยอยู่ในลอนดอนเกือบตลอดชีวิต เธอป่วยเป็นโรคประสาท และในที่สุดเธอก็กระโดดน้ำตาย

The Stream of Consciousness

Mrs Dalloway said she would buy the flowers herself. For Lucy had her work cut out for her. The doors would be taken off their hinges; Rumpelmayer's men were coming. And then, thought Clarissa Dalloway, what a morning-fresh as if issued to children on a beach.

What a lark! What a plunge! For so it had always seemed to her when, with a little

squeak of the hinges, which she could hear now, she had burst open the French windows and plunged at Bourton into the open air. How fresh, how calm, stiller than this of course, the air was in the early morning; like the flap of a wave; the kiss of a wave; chill and sharp and yet (for a girl of eighteen as she then was) solemn, feeling as she did, standing there at the open window, that something awful was about to happen; looking at the flowers, at the tree with the smoke winding off them and the rooks rising, falling; standing and looking until Peter Walsh said, "Musing among the vegetables?" – was that it? – "I prefer men to cauliflowers" – was that it? He must have said it at breakfast on morning when she had gone out on to the terrace – Peter Walsh. He would be back from India one of these days, June or July, she forgot which, for his letters were awfully dull; it was his sayings one remembered; his eyes, his pocket-knife, his smile, his grumpiness and, when millions of things had utterly vanished – how strange it was! – a few sayings like this about cabbages.

VIRGINIA WOOLF Mrs Dalloway (1925)¹¹

บทความบทหนึ่งทีกล่าวถึง นวนิยายประเภท The stream of consciousness "THE STREAM OF CONSCIOUSNESS" was a phrase coined by William James, psychologist brother of the novelist, Henry, to characterize the continuous flow of thought and sensation in the human mind. Later it was borrowed by literary critics to describe a particular kind of modern fiction which tried to imitate this process, exemplified by, among others, James Joyce, Dorothy Richardson and Virginia Woolf.

The novel always, of course, notable for its interiorized rendering of experience. Cogito, ergo sum ("I think, therefore I am") could be its motto, though the novelist's cogito includes not only reasoning but also emotions, sensations, memories and fantasies. Defoe's autobiographers, and Richardson's letter-writers, at the beginning of the novel's development as a literary form, were obsessively introspective. The classic nineteenth-century novel, from Jane Austen to George Eliot, combined the presentation of its

¹¹ David Lodge, *The Art of Fiction*, page 41 (1992).

characters as social beings with a subtle and sensitive analysis of their moral and emotional inner lives. Towards the turn of the century, however (you can see it happening in Henry James), reality was increasingly located in the private, subjective consciousness of individual selves, unable to communicate the fullness of their experience to others. It has been said that the stream-of-consciousness novel is the literary expression of solipsism, the philosophical doctrine that nothing is certainly real except one's own existence; but we could equally well argue that it offers us some relief from that daunting hypothesis by offering us imaginative access to the inner lives of other human beings, even if they are fictions.

Undoubtedly this kind of novel tends to generate sympathy for the characters whose inner selves are exposed to view, however vain, selfish or ignoble their thoughts may occasionally be; or, to put it another way, continuous immersion in the mind of a wholly unsympathetic character would be intolerable for both writer and reader.¹²

¹² David Lodge, *The Art of Fiction*, page 41 (1992).



ที่มา : An Outline of English Literature โดย G.C.Thornley หน้า 142.

James Joyce (1882–1941)

เป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษที่ 20 มีอิทธิพลมากต่อนักเขียนรุ่นหลัง งานของเขาประกอบด้วย **Chamber Music** (โคลง 1907) **Exiles** (บทละคร 1917) **Dublinner** (เรื่องสั้น 1914) และนวนิยาย 3 เล่ม คือ **A Portrait of the Artist as a Young Man** (1916), **Ulysses** (1922) และ **Finnegans Wake** (1939)

Joyce เกิดในเมือง Dublin อยู่ในถิ่นที่สิ่งแวดล้อมไม่ค่อยดี บิดามารดาเป็นคนเคร่งศาสนา เป็นบุตรชายในจำนวน 10 คน ชีวิตของเขาต้องต่อสู้กับความยากจนของพวก middle class เขาได้รับการศึกษาจากโรงเรียนคาทอลิก ทำให้เขาได้รับการอบรมทางด้านศาสนาพร้อมไปด้วย และหลังจากนั้นก็เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่ดำเนินงานโดยบาทหลวง หลังจากได้ปริญญาเขาไปฝรั่งเศสศึกษาวิชาแพทย์ที่ปารีส แต่ไม่นานเขาก็เลิกเรียนและเขียนนวนิยายเรื่องแรกของเขา คือเรื่อง **A Portrait of the Artist as a young man**. Joyce ได้แสดงและถ่ายทอดความรู้สึกของเขาในความปรารถนาที่เป็นจิตรกร (Artist) ความรู้สึกต่อต้านศาสนา และการเมือง ซึ่งเป็นสาเหตุให้เขาละทิ้ง Ireland เนรเทศตัวเองไปอาศัยอยู่ในยุโรป

When the soul of a man is born in this country, there are nets flung at it to hold it back from flight. You talk to me of nationality, language, religion. I shall try to fly by those nets. I will not serve that in which I no longer believe, whether it call itself my home, my father/and or my church : and I will try to express my self in some mode of life or art as freely as I can and as wholly as I can, using for my defence the only arms I allow myself to use, silence, exile and cunning.

ไม่นานเขาก็เลิกเรียนและเริ่มเขียนหนังสือ เขากลับมา Dublin บ้านเกิดของเขา เมื่อมารดาเจ็บและอยู่จนเธอตาย ระหว่างที่อยู่ Dublin เขามีโอกาสพบกับนักเขียนคนสำคัญในสมัยนั้น เช่น Yeats, Synge, Russell ต่างก็ให้คำแนะนำแก่เขาอย่างดี

Joyce มีชีวิตอย่างยุ่งยากลำบาก เขาหนีไปกับสาวใช้ที่ไม่มีการศึกษา เนื่องจากเขาเป็นคนที่ไม่มีความสามารถต่อศาสนา เขาจึงไม่จัดพิธีแต่งงาน และมีลูกด้วยกัน 2 คน Joyce หาเลี้ยงครอบครัวด้วยการสอนภาษาอังกฤษ และระหว่างนั้นเขาก็เขียนหนังสือ ทั้ง 4 เล่มของเขา ในตอนปลายชีวิตตาของเขาเสีย เพราะฉะนั้นงานเขียนของเขาจึงต้องขึ้นกับความทรงจำและเพื่อนของเขา ช่วยถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือ

Joyce ได้ประสออุปสรรคนานาประการในการพิมพ์ผลงานของเขา ไม่มีปัญหาสำหรับ Chamber Music แต่สำหรับ Dublinner ต้องใช้เวลาถึง 8 ปีกว่าจะได้รับการตีพิมพ์ระหว่างนั้นก็

รับการต่อต้านถึงขั้นเผาหนังสือนี้ ส่วนเรื่อง **A Portrait of the Artist as a young man** นั้น ได้รับความยุ่งยากตั้งแต่เริ่มเขียนทีเดียว เมื่อเขียนเสร็จแล้วก็หาสำนักพิมพ์ในอังกฤษพิมพ์ให้ไม่ได้ จนกระทั่งต้องส่งไปพิมพ์ถึง New York และเช่นเดียวกันกับเรื่อง **Ulysses** ขณะที่เขียนอยู่ได้รับการตีพิมพ์ใน Magazine เป็นตอน ๆ ก็ต้องชะงักอีกเพราะหนังสือถูกปิด และไม่มีสำนักพิมพ์อังกฤษแห่งใดกล้าพิมพ์ ในที่สุดก็มีสำนักพิมพ์ในปารีสได้พิมพ์งานนี้ออก และทำให้ Joyce มีชื่อเสียงในหมู่นักเขียนรุ่นใหม่ ในปี 1939 เขาก็นำเรื่อง **Finnegans Wake** สู่มายตาผู้อ่าน

Joyce ใช้เทคนิคใหม่ๆ ในหนังสือของเขา เขาใช้ Interior Monologue ซึ่งเป็น action ที่บรรยายโดยตัวละคร เมื่อเขามองดูตัวเองและบันทึกการตอบสนองของเขาในเรื่อง **Finnegan Wake** เขาใช้คำที่มีความหมาย 2 อย่าง pun และ symbolic มากมาย ที่ดึงมาจากเทพนิยาย ประวัติศาสตร์ วรรณคดี เช่นเดียวกันกับเรื่อง **Ulysses** ซึ่งนับว่าเป็นงานที่ดีที่สุดในศตวรรษที่ 20 ผู้ที่อ่านเรื่อง **Ulysses** ให้เข้าใจได้ดีต้องมีความรู้เกี่ยวกับศาสนาโรมันคาทอลิก ประวัติศาสตร์ของพวกนอกศาสนา ประวัติศาสตร์ยุโรป เทพนิยาย และ Bible และใน **Ulysses** นี้ เขาก็ใช้ Intermonologue ในการถ่ายทอดอารมณ์ของตัวละคร

Interior Monologue

On the doorstep he felt in his hip pocket for the latchkey. Not there. In the trousers I left off. Must get it. Potata I have. Creaky wardrobe. No use disturbing her. She turned over sleepily that time. He pulled the halldoor to after him very quietly, more, till the footleaf dropped gently over the threshold, a limp lid. Looked shut. All right till I come back anyhow.

He crossed to the bright side, avoiding the loose cellarflap of number seventyfive. The sun was nearing the steeple of Georges church. Be a warm day I fancy. Specially in these black clothes feel it more. Black conducts, reflects (refracts is it?), the heat. But I couldn't go in that light suit. Make a picnic of it. His eyelids sank quietly often as he walked in happy warmth.

They came down the steps from Leahy's terrace prudently, Frauenzimmer. and down the shelving shore flabbily their splayed feet sinking in the silted sand. Like me, like Algy, coming down to our mighty mother. Number one swung louridly her midwife's bag, the

other's gamp poked in the beach. From the liberties, out for the day. Mrs Florence MacCabe, relict of the late Patk MacCabe, deeply lamented, of Bride Street. One of her sisterhood lugged me squealing into life. Creation from nothing. What has she in the bag? A misbirth with a trailing navelcord, hushed in ruddy wool. The cords of all link back, strandentwining cable of all flesh. That is why mystic monks. Will you be as gods? Gaze in your omphalos. Hello. Kinch here. Put me on to Edenville. Aleph, alpha: nought, nought, one.

Yes because he never did a thing like that before as ask to get his breakfast in bed with a couple of eggs since the City Arms hotel when he used to be pretending to be laid up with a sick voice doing his highness to make himself interesting to that old faggot Mrs Riordan that he thought he had a great leg of and she never left us a farthing all for masses for herself and her soul greatest miser ever was actually afraid to lay out 4d for her methylated spirit telling me all her ailments she had too much old chat in her about politics and earthquakes and the end of the world let us have a bit of fun first God help the world if all the women were her sort down on bathingsuits and lownecks of course nobody wanted her to wear I suppose she was pious because no man would look at her twice

JAMES JOYCE Ulysses (1922)¹³

David Herbert Lawrence (1885–1930)

D.H. Lawrence เกิดและเติบโตอยู่ในเขต Midland ของอังกฤษ บิดาของเขาเป็นกรรมกรเหมืองถ่านหิน บิดาของเขาตีแม่เหล้าหนัก แต่งงานกับมารดาของเขาผู้ซึ่งมีการศึกษาและสถานภาพทางสังคมดีกว่าบิดาของเขา มารดาของ D.H. Lawrence เป็นครู และเป็นนักร้องประสานเสียง ร้องเพลงในโบสถ์ในท้องถิ่นของเขา ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและสามีไม่ราบรื่น เธอจึงทุ่มเทความรักและความเอาใจใส่มาให้ลูกๆ แทน สิ่งนี้ปรากฏอยู่ในนวนิยาย Son and Lovers

จากการสนับสนุนของมารดา Lawrence ได้ทุนเรียนครูที่ Nottingham จนจบได้ปริญญาและเป็นครูในโรงเรียนประถมแห่งหนึ่งใกล้ๆ กับ London แต่เมื่อนวนิยายเล่มแรกของเขา

¹³ David Lodge, *The Art of Fiction*, page 47 (1992).

The White Peacock ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1911 เขาก็ลาออกจากโรงเรียนเนื่องจากงานเขียนสามารถทำเงินให้แก่เขาได้มากกว่างานสอนหนังสือ งานของเขามีทั้งนวนิยาย โคลง บทละคร และบทความต่างๆ

Lawrence ได้พบกับ Frieda Weekly สตรีชาวเยอรมันขณะที่เขาอายุ 27 เธอเป็นลูกสาวของ Baron Von Richofen แม่ทัพประจำเมือง Metz เธอแต่งงานแล้วกับนักปรัชญาชาวอังกฤษ และมีบุตร 3 คน แต่เธอก็ละทิ้งครอบครัว เดินทางไปยุโรปกับ Lawrence แต่เธอก็ยังไม่สามารถแต่งงานกับเขาได้ จนกระทั่งปี 1914 และจากการมีภรรยาเป็นชาวเยอรมัน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับกองทัพเยอรมัน ทำให้ Lawrence ตกเป็นที่สงสัยว่าเป็นสายลับของเยอรมัน สิ่งนี้ทำให้เขาคับแค้นใจจนไม่ยอมอาศัยอยู่อังกฤษจึงเดินทางไปในประเทศต่างๆ เป็นเวลานาน

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 จะสิ้นสุด Lawrence ได้พิมพ์นวนิยาย 4 เล่ม **The Prussian Officer** (1914) **The Trespassers** (1912) **Sons and Lovers** และ **The Rainbow** (1915) หนังสือเล่มนี้ถูกทางการประกาศให้ทำลาย ดังนั้น นวนิยายเล่มที่ 5 ของเขาคือ **Women in Love** จึงหาสำนักพิมพ์พิมพ์ให้ไม่ได้จึงต้องไปพิมพ์ที่สหรัฐอเมริกา

การถูกควบคุมผลงานของเขา และความเจ็บป่วยจากวัณโรค อีกทั้งปัญหาเรื่องเงิน สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยผลักดันให้เขาเดินทางไปต่างประเทศ แสวงหาอากาศที่เหมาะสมกับโรคของเขา และปลีกตัวให้ห่างจากความเจริญทางอุตสาหกรรมสมัยใหม่ เขาเดินทางไป Near Taos, New Mexico และเขียนหนังสือเกี่ยวกับการเดินทาง **Sea and Sardinia** (1921), **Mornings in Mexico** และ **Etruscan Place** (1932), บทความ **Psychoanalysis and the Unconscious** (1921) และ **Fantasia of the Unconscious** (1922) แสดงให้เห็นอิทธิพลของ Freudian ที่มีต่อความคิดของเขา

นวนิยายชุดหลังของเขาได้แก่ **Auran's Rod** (1922) **Kangaroo** (1923) **The Plunred Serpent** (1926) และ **Lady Chatterley's Lover** ซึ่งพิมพ์ใน Italy ในปี 1928 หนังสือเล่มนี้ถูกห้ามพิมพ์และจำหน่ายในอังกฤษ จนต้องนำเรื่องขึ้นสู่ศาล ในที่สุดหนังสือเล่มนี้ก็ได้รับอนุญาตให้พิมพ์และจำหน่ายในสหราชอาณาจักรในปี 1959 ซึ่งเป็นเวลา 29 ปี หลัง Lawrence เสียชีวิต Lawrence เดินทางมากและทำงานหนัก เขาเสียชีวิตในเดือนมีนาคม ค.ศ.1930 ที่เมือง Riviera ในประเทศฝรั่งเศส

Graham Greene (1905–1991)



GREENE...a humanist and a socialist.

Graham Greene เกิดวันที่ 2 ตุลาคม ค.ศ.1905 ที่เมือง Berkhamstead เป็นลูกคนที่หก บิดามารดาเป็นชนชั้นกลาง บิดาเป็นครูใหญ่ของโรงเรียน Berkhamstead ขณะที่เขาเป็นนักศึกษาอยู่ที่ Oxford เขาใช้ประสบการณ์ของเขาทั้งทางเล่น Russian roulette การดื่มยาเสพติด ทางด้านจิตวิทยา สร้างงานทางวรรณกรรมออกมาประมาณ 60 ชิ้น

เมื่อเขาสำเร็จการศึกษา เขาทำงานกับหนังสือพิมพ์ The Times ในตำแหน่ง sub editor ในปี 1926 เมื่อออกจาก The Times เขาก็เขียนหนังสืออย่างเต็มตัว นวนิยายเล่มแรกของเขา คือ **The Man Within** ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 จะเกิดขึ้น Green เขียนนวนิยายอีก 8 เล่ม รวมเรื่อง **Brighton Rock** (1938) ในปี 1940 เขาเขียนเรื่อง **The Power and the Glory** เป็นเรื่องความทุกข์ทรมานใจของพระซีเหล้า แต่ในที่สุดสามารถพบความช่วยเหลือที่จะทำให้เขาหลุดพ้นจากความทรมานนั้น Green ใช้ Theme เช่นนี้เขียนในนวนิยายของเขาอีกหลายเรื่อง เขาพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “The sense of failure is much more human than the sense of success”

ในปี 1934 Green พร้อมครอบครัว คือ ภรรยา บุตรชายและบุตรสาว เดินทางโดยทางเรือไปทั่ว Liberia ซึ่งเป็นการเริ่มต้นการเดินทางของเขา เขาเดินทางไปยังที่ทุรกันดารต่าง ๆ ทั่วโลก โปรตุเกส สเปน เวียดนาม อิสราเอล เช็กโกสโลวาเกีย อัฟริกาใต้ ซิลี และเกือบทั่วทวีปอเมริกากลาง

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาทำงานใน Britains Ministry of Information โดยมี Kim Phiby เป็นผู้บังคับบัญชา ผู้ซึ่งภายหลังพบว่า เป็นสายลับของรัสเซีย

ต่อมา Green ได้ทำงานกับนิตยสาร Spectator ทำหน้าที่เป็น literary editor และทำงานใน Foreign Office ซึ่งต่อมาได้ส่งเขาทำงานที่ Sierra Leone จนถึงปี 1943 นวนิยายที่เขาเขียนในระหว่างนี้ คือ เรื่อง **The Heart of the Matter** ใช้อัฟริกาตะวันตกเป็น setting เป็นนวนิยายที่ผสมผสานระหว่าง human tragedy และ humour

Green เป็น Catholic novelist เขาเขียนเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่าง flesh และ spirit เขาจะยกปัญหาของความผิดและความรับผิดชอบเขียนลงในหนังสือของเขาแทบทุกเล่ม

The Quiet American 1955 เกี่ยวกับการเกี่ยวพันของอเมริกากับเวียดนาม The Comedians เกี่ยวกับการปกครองที่โหดร้ายในไฮติ The Honorary Consul เกี่ยวกับการสู้รบของผู้ก่อการร้ายกับรัฐบาลเผด็จการในปารากวัย การเขียนของเขาทำให้เขากลายเป็นผู้ที่ไม่พึงพอใจของบางประเทศ อีกทั้งเขามีโอกาสพบกับ Castro ผู้นำของคิวบา และโฮจิมินต์ ผู้นำของเวียดนามเหนือจึงทำให้ถูกสหรัฐอเมริกาสงสัยในตัวเขา

Our Man in Havana เป็นเรื่องเศร้าเกี่ยวกับสายลับในอเมริกา และเรื่อง **The Human Factor** เป็นเรื่องสายลับที่ความรักทำให้ต้องทรยศ แสดงให้เห็นความสงสารเห็นใจในผู้ที่น่าสงสารหมดทางสู้ **The Captain and The Enemy** เป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของเขา ในปี

1967 เขาพิมพ์ **May We Borrow Your Husband** ซึ่งเป็นเรื่องสั้น ใช้เมือง Antibes ในฝรั่งเศส ซึ่งขณะนั้นเขาอาศัยเป็น setting ปี 1984 อังกฤษแต่งตั้งให้เขาเป็น Companion of literature และ ปี 1986 เป็นสมาชิก elite Order of Merit 1984 ฝรั่งเศสตั้ง Green ให้เป็น Commander of Arts and Letters

ในปี 1982 เขาเขียนหนังสือ 25 หน้า เป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส กล่าวถึงการคอร์รัปชันในกลุ่มตำรวจและข้าราชการชั้นสูงในฝรั่งเศส โดยใช้ชื่อหนังสือว่า J'Accuse ทำให้เขาถูกขู่เอาชีวิต ตัวเขาและหนังสือถูกฟ้องและต้องขึ้นศาล 1983 เขาถูกพิพากษาว่ามีความผิดในการตีพิมพ์สิ่งที่ทำให้ผู้อื่นเสียหาย เขาถูกปรับ แต่ในที่สุด ปี 1990 ข้าราชการระดับสูงของฝรั่งเศสที่ Green กล่าวหา ต้องถูกออกจากราชการ และถูกยึดทรัพย์สิน Green เขียนทั้งนวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร หนังสือสำหรับเด็ก หนังสือเล่าการเดินทาง Green เสียชีวิตเมื่อวันที่ 3 เมษายน 1991 ที่บ้านพักของเขาที่เจนีวา สวิตเซอร์แลนด์ รวมอายุ 86 ปี

William Golding (1911-1993)



เกิดวันที่ 19 กันยายน ค.ศ.1911 ในเมือง Cornwall อังกฤษ บิดาของเขาเป็นครูใหญ่ บิดามารดาเขาต้องการให้เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ ซึ่งเขาก็ตั้งใจจะเป็นเช่นนั้น แต่หลังจากเขา เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เขาก็เปลี่ยนใจจากความต้องการจะเรียนทางวิทยาศาสตร์มาเรียนวรรณคดี

Golding สำเร็จการศึกษาได้รับปริญญาตรีจาก Brasenose College มหาวิทยาลัย Oxford ในปี 1934 และเริ่มเขียน Poetry แต่ไม่มากนัก เมื่อสงครามโลกครั้งที่ II เกิดขึ้น Golding ถูกเกณฑ์เข้าเป็นทหารเรือ ซึ่งเขาได้ทำหน้าที่อย่างดี ได้รับการยกย่องและได้รับการแต่งตั้งให้เป็น นายทหารประจำเรือรบ เรือที่เขาประจำอยู่ได้ทำหน้าที่ในการรบที่สำคัญๆ หลายครั้ง เช่น การรบที่ Normandy ในปี 1944 จากประสบการณ์ในการรบช่วยในความคิดเกี่ยวกับชีวิตของเขา

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง เขากลับมาสอนหนังสือที่ Bishop Wordsworths School เมือง Salisbury และที่ Hollins College ที่รัฐ Virginia ประเทศสหรัฐอเมริกา หนังสือเล่มแรกของเขา **Lord of The Flies** พิมพ์ในปี 1954 ได้รับการตอบรับอย่างกว้างขวางทั้งในอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ได้มีการตีพิมพ์หลายครั้ง และถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และได้รับรางวัล Noble Prize ในปี 1983

นอกจากเรื่อง **Lord of The Flies** Golding ยังเขียนอีกหลายเรื่อง คือ **Pincher Marlin** (1957) **Free Fall** (1959) **The Inheritors** (1962) and **The Spire** (1964) นอกจากนี้ยังมี เรื่องสั้นอีกหลายเรื่องและบทละครเรื่อง **The Brass Butterfly** แสดงที่โรงละคร London ในปี 1958 **The Double Tongue** พิมพ์ในปี 1995 หลังจากเขาเสียชีวิต

Golding ใช้ชีวิตอยู่ที่ Wiltshire เป็นกรรมการของ Royal Society of Literature ได้รับ ตำแหน่งอัศวินในปี 1988 Golding ชอบการเล่นเรือไปตามผืนทะเลใกล้เคียงกัน เป็นสมาชิกของ Royal Southampton Yacht Club ตอนปลายชีวิตเขาเขียนหนังสือ เล่นเรือ และศึกษาโบราณคดี เขาเสียชีวิตในวันที่ 19 มิถุนายน 1995

- Golding is interested not in the superficial capabilities of man but in those long-buried responses the latter can suddenly evoke in order to satisfy or preserve himself. It is not surprising that three of Golding's four novels are directly concerned with man's struggle for survival, with his attempt to maintain not only body but also soul. For under these circumstances, man loses his superficial social mask and becomes and reduced to any course that will insure his life. At this point, Golding, like the other three writers,¹⁴ can speculate about man's relationship to the universe ultimately about his final aims as a human being.

¹⁴Three other writes คือ Iris Murdoch, Rex และ P.H. Newby

The idea of a Golding novel invariably is superior to the performance itself. Ironically, the idea, often so engaging in the abstract, is self-defeating, for it forces an artificial method. Golding is an allegorist whose allegory pre-empts the realistic level; often, only the allegory is of interest and when that begins to wear thin, there is insufficient substance to grapple with.¹⁵

Kingley Amis

Kingley Amis เกิดปี 1922 ที่ London เขาเป็นทั้งกวี นักประพันธ์นวนิยาย และผู้เขียนบทความ Amis เกิดและเติบโตในครอบครัวของคนชั้น Working class อาศัยอยู่ในบริเวณของพวก Working class ในมหานคร London ในปี 1954 เขาพิมพ์นวนิยายเรื่อง Lucky Jim เป็นนวนิยายแบบเบาๆ ตลกเกี่ยวกับชีวิตในมหาวิทยาลัย สำหรับนวนิยายที่ทำให้ Amis เป็นที่รู้จักในวงการวรรณกรรมสากล คือเรื่อง **Angry Young Man** นอกจากนี้ Amis ยังเขียน **That Uncertain Feeling I like, Take a girl like You, My enemys Enemy** งานของ Amis จะเกี่ยวกับปัญหาของสังคมในสมัยนั้น เขาไม่ยอมรับว่า เขาเป็นนักวิจารณ์สังคม “I don’t really like being thought of as a social novelist,” he once said “I have ideas about society naturally but human behavior is what I see myself writing about”

Kingley Amis ช่วยให้งานเขียนที่เสียดสีสังคมในลักษณะข้างต้นให้กลับมาในวงการนวนิยายอีกครั้งหนึ่ง

THE COMIC NOVEL is a very English, or at least British and Irish, kind of fiction, that does not always travel well. Reviewing one of Kingsley Amis’s later novels, Jake’s Thing, John Updike said rather condescendingly, “his ambition and reputation alike remain in thrall to the ‘comic novels’,” adding: “There is no need to write ‘funny novels’ when life’s actual juxtapositions, set down attentively, are comedy enough.” Enough for whom, one has to ask. Certainly the English novel traditions is remarkable for the number of comic novels’ among its classics, from the work of Fielding, and Sterne and Smollett in the eighteenth century, through Jane Austen and Dickens in the nineteenth, to Evelyn Waugh in the twentieth. Even novelists whose primary intention is not to write funny novels, such as George Eliot, Thomas Hardy and E.M. Forster, have scenes in their fiction which make us laugh aloud, even on repeated acquaintance.

¹⁵Contenparary English Novel

Comedy in fiction would appear to have two primary sources, though they are intimately connected: situation (which entails character—a situation that is comic for one character wouldn't necessarily be so for another) and style. Both depend crucially upon timing, that is to say, the order in which the words, and the information they carry, are arranged.

The style of *Lucky Jim* introduced a new tone of voice into English fiction. It was educated but classless, eloquent but not conventionally elegant. In its scrupulous, sceptical precision it owed something to the “ordinary language” philosophy that dominated Oxford when Amis was a student (an influence particularly evident in “the pseudo-light it threw upon non-problems”). It is full of little surprises, qualifications and reversals, which satirically deconstruct clichés and stock responses.¹⁶

Iris Murdoch



¹⁶David Lodge, *The Art of Fiction* (1992)

Iris Murdoch เกิดที่ Dublin A.F.I.1919 เธอได้รับการศึกษาที่มหาวิทยาลัย Oxford และ Cambridge หลังจากจบการศึกษา เธอเข้าทำงาน Civil service ในปี 1942 และทำงานให้ UNRRA เธอสนใจปรัชญาฝรั่งเศสและเขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ Sartre : Romantic Rationalist สอนปรัชญาที่ St' Anne's College มหาวิทยาลัย Oxford ปี 1954 นวนิยายของเธอเรื่อง **Under The Net** ได้ถูกพิมพ์ นับแต่นั้นมา เธอก็กลายเป็นนักเขียนนวนิยายโดยสมบูรณ์ Iris Murdoch เป็นนักเขียนคนสำคัญคนหนึ่ง เธอเขียนนวนิยายประมาณ 25 เรื่อง ได้แก่ **The Bell** (1958) **A Severed Head** (1961) **The Nice and The Good** (1968) **Brunos Dream** (1969) **An Accidental Man** (1972) **The Black Prince** (1973) **Nams and Soldeirs** (1980) **The Philosophe's Pupil** (1983) **The Book and The Brotherhood** (1987) การเขียนของเธอได้พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ หนังสือเรื่อง **The Sea** ของเธอได้รับรางวัล The Book Prize นอกจากเขียนนวนิยายแล้วเธอยังเขียนบทความเกี่ยวกับวรรณกรรมอีกด้วย **The Green Knight** เป็นนวนิยายเล่มล่าสุดของเธอ พิมพ์ในปี 1994

Iris Murdoch มีความสามารถในการใช้ภาษา มีความสามารถถ่ายทอดอารมณ์และความเศร้า เธอเป็นนักปรัชญา เขียนหนังสือปรัชญาหลายเรื่อง ดังนั้น นวนิยายของเธอจึงแสดงแนวความคิดทางปรัชญาอย่างชัดเจน ตัวละครแต่ละตัว เป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่ มีอิสระในความคิดและการกระทำซึ่งอาจจะดูวิปริตในสายตาของสังคมทั่วไป

บทความตอนหนึ่งของ Iris Murdoch เรื่อง Against Dryness

The eighteenth century was an era of rationalistic allegories and moral tales. The nineteenth century (roughly) was the great era of the novel; and the novel thrived upon a dynamic merging of the idea of person with the idea of class. Because nineteenth-century society was dynamic and interesting and because (to use a Marxist notion) the type and the individual could there be seen as merged, the solution of the eighteenth-century problem could be put off. It has been put off till now. Now that the structure of society is less interesting and less alive than it was in the nineteenth century, and now that Welfare economics have removed certain incentives to thinking, and now that the values of science are so much taken for granted, we confront in a particularly dark and confusing form a dilemma which has been with us implicitly since the Enlightenment, or since the beginning, wherever exactly one wishes to place it, of the modern Liberal world.

If we consider twentieth-century literature as compared with nineteenth-century literature, we notice certain significant contrasts. I said that, in a way, we were back in the eighteenth-century, the era of rationalistic allegories and moral tales, the era when the

idea of human nature was unitary and single. The nineteenth-century novel. (I use these terms boldly and roughly: of course there were exceptions) was not concerned with 'the human condition', it was concerned with real various individuals struggling in society. The twentieth-century novel is usually either crystalline or journalistic; that is, it is either a small quasialegorical object portraying the human condition and not containing 'characters' in the nineteenth-century sense, or else it is a large shapeless quasi-documentary object, the degenerate descendant of the nineteenth-century novel, telling, with pale conventional characters, some straightforward story enlivened with empirical facts. Neither of these kinds of literature engages with the problem that I mentioned above.¹⁷

Irish Murdoch เสียชีวิตในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1999

Doris Lessing



¹⁷Malcolm Bradbury, *The Novel Today* หน้า 19-20 (1990)

Doris Lessing เกิดปี 1919 ใน Persia และย้ายไปอยู่ที่ Southern Rhodesia ปัจจุบันคือ Zimbabwe เธอแต่งงาน 2 คน มีหัวเอียงซ้าย ทั้งในเรื่องการเมืองและเรื่องครอบครัว ในปี 1949 เธอย้ายไปอยู่ที่ London และพิมพ์นวนิยายเล่มแรกของเธอ **The Grass is singing** ในปี 1950 และเริ่มงานเขียนนวนิยายของเธอ นวนิยายเรื่องต่อมา ได้แก่ **Children of Violence Morth Quest** และเล่มที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือ **The Golden Notebook** นวนิยายเรื่องนี้ Doris Lessing เขียนให้เห็นชีวิตของผู้หญิงและความเชื่อของเธอและความกดดันทางสังคมและการเมืองที่มีต่อพวกเธอ Doris Lessing แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้หญิงในบทความ Preface to The Golden Notebook

But this novel was not a trumpet for Womens Liberation. It described many female emotions of aggression, hostility, resentment. It put them into print. Apparently what many women were thinking, feeling, experiencing, came as a great surprise. Instantly a lot of very ancient weapons were unleashed, the main ones, as usual, being on the theme of 'She is unfeminine', 'She is a man-hater'. This particular reflex seems indestructible. Men and many women-said that the suffragettes were defeminized, masculine, brutalized. There is no record I have read of any society anywhere when women demanded more than nature offers them that does not also describe this reaction from men and some women. A lot of women were angry about The Golden Notebook. What women will say to other women, grumbling in their kitchens and complaining and gossiping or what they make clear in their masochism, is often the last thing they will say aloud-a man may overhear. Women are the cowards they are because they have been semi-slaves for so long. The number of women prepared to stand up for what they really think, feel, experience with a man they are in love with still small. Most women will still run like little dogs with stones thrown at them when a man says: You are unfeminine, aggressive, you are unmaning me. It is my belief that any woman who marries, or takes seriously in any way at all, a man who uses this threat, deserves everything she gets. For such a man is a bully, does not know anything about the world he lives in, or about its history - men and women have taken infinite numbers of roles in the past, and do now, in different societies. So he is ignorant, of fearful about being out of step - a coward... I write all these remarks with exactly the same feeling as if I were writing a letter to post into the distant past: I am so sure that everything we now take for granted is going to be utterly swept away in the next decade."

¹⁶Doris Lessing, In Pursuit of The English หน้า 2 (1966)

The New York Times ได้เขียนถึง **The Golden Notebook** . . . a corrusealing literary event. One can only salute and marvel at the otaggering fecundity of ideas and insight.¹⁹ นอกจากนี้ เธอได้เขียนนวนิยายอีกหลายเล่ม **Briefing for a Descent Into Hell** 1971 **The Memories of a Survivor** (1974) **The Canopus in Argos, The Good Terrorist** นอกจากนี้เธอยังเขียนบทละคร โคลง เรื่องสั้นและรับรางวัลอีกหลายรางวัล volume แรกของอัตชีวประวัติของเธอ **Under My Skin** พิมพ์เมื่อ 1994